

POLI TAJEMNÁ

VZPOMÍNKY

VLČICE

VZPOMÍNKY

VLČICE

Sbírka povídek

Poli Tajemná

SKRYTÝ NEPŘÍTEL

1. kapitola

Nemilosrdně mě nakopl do boku.

Ozvalo se zapraskání kostí...

Palčivá bolest se mi rozlila v celé půli těla a uvnitř hrudi.

Zalapala jsem po dechu.

Pokusila jsem se překulit alespoň na všechny čtyři.

„Lež!“ poručil mi autoritativním hlasem, který by ne jednomu nahnal hrůzu.

Neodvážila jsem se neposlechnout.

Rozkašlala jsem se a všimla si krve, jež se mi řine z úst.

Ta bolest asi oznamovala, že mi žebro propíchno plíci.

Super... Co víc si můžu asi tak přát?

Překulila jsem se aspoň na záda a podívala jsem se mu do tváře. Jeho výraz byl nad míru spokojený.

Přesně tohle si přál... pomyslela jsem si. Dostal mě tam, kam chtěl... a já husa se mu sama odevzdala!

A díky jeho pohledu se mi začaly před očima promítat vzpomínky...

...A právě o to mu šlo... Holt, telepat...

* * *

Podívala jsem se do očí tomu, komu jsem důvěřovala. Thom se na mě usmál a vzal mě za ruku. Propletl prsty s mými a přitáhl si mě blíže. Přivinula jsem se k němu a opřela si hlavu o jeho silnou hrud'

„Takže dneska je náš velký den...“ zašeptal mi do láskyplně vlasů.

Cítila jsem, jak mu srdce splašeně buší a trochu jsem se zaklonila, abych mu viděla do očí. „Pět let krásného vztahu bez hádek, přestávek a nevěry...“ přikývla jsem souhlasně, když jsem si to uvědomila.

Chytil mě kolem pasu, zvedl do výšky a zatočil se se mnou. „Miluju tě!“ vykřikl šťastně. „Miluju tě, Casie!“

Začala jsem se smát. „Taky tě miluju, Thome!“

* * *

„Co tím chceš říct?!“ zvýšila jsem hlas na Thomase.

„Že jsi hrozně výbušná...“ odpověděl ledabyle a působil, jako by se nic nedělo.

„Já nejsem výbušná!“ praštila jsem pěstí do stolu, až se málem rozpadl.

„Lásko, právě jsi mi to potvrdila...“ podíval se mi do očí s ledovým klidem.

Začala jsem ruce v pěst, až jsem si zaryla nehty do masa. „Dobře, fajn, jsem výbušná...“ přiznala jsem neochotně, ale vztek mnou

lomcoval dál. „Ale to nic nemění na tom, že mě vytáčí, když tě vidím s Andreou!“

„Je to moje svěřenkyně, proto je samozřejmé, že mě s ní bude vídáno...“ usmál se na mě Thomas ve snaze mě uklidnit. „Kvůli tomu nemusíš vyšilovat...“

„Ne?!“ vypískla jsem ještě vztekleji. „A proto se s ní taháš po zlatnictvích?!“

Usmál se na mě o něco tajemněji. „Lásko? Kdyby ses ráčila trochu uklidnit a konečně se podívala na ten stůl...“ ukázal na nevelkou krabičku potaženou sametem.

Nevěřícně jsem zvedla krabičku ve tvaru srdíčka ze stolu. Chvíli jsem váhala, než jsem ji otevřela a našla v ní krásný zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru srdce. Překvapeně jsem se na něj podívala. „To je...“

„Pro tebe, Casie. Andrea mi jen pomáhala vybrat dárek k tvým narozeninám...“

* * *

„Jak je možné, že jsi mi tuhle krásnou slečnu ještě nepředstavil, Thomasi?“ zeptal se mého přítele vcelku pěkný kluk, jež mohl být maximálně a rok starší, než můj přítel... ale už v okamžiku, kdy vešel do této místnosti, jsem věděla, že máme něco společného. Druh...

„Víš, Anthoxi, možná právě proto, že je krásná, jak jsi trefně řekl, a také pro to, že patří mně...“ odpověděl Thom krapet podrážděně.

Já se jen přihloupě usmívala, kdykoli si mě kdokoli prohlédl.

Připadala jsem si jako ve výstavní skříni – teda síni...

* * *

„Co tu děláš, tak sama?“ ozval se chodbou ode dveří hlas, jež jsem byla schopna poznat až moc dobře, ačkoli jsem jeho majitele teprve nedávno poznala.

Sklopila jsem pohled a pohodlněji se opřela o chladnou zeď u schodů, na nichž jsem seděla. Chvilí jsem mlčela a snažila se zvolit vhodná slova. „Co mi zbývá?“ odpověděla jsem tiše, potlačujíc v sobě zklamání.

Pomalými kroky se blížil ke mně. „Nedělej si nic z jeho chování... Je opilý...“ pokusil se mluvit mile, ale i tak to ve mně vzbuzovalo zášť.

„Slíbil, že nebude pít...“ zašeptala jsem a pozorovala stíny, které vnikaly do tmy chodby obrovské budovy okny, do kterých svítily lampy pouličního osvětlení z ulice.

„Chlapi toho naslibují...“ prohlásil ve snaze o vtip a posadil se vedle mě.

Nemohla jsem tušit, jaká hrozba se v něm ukrývá.

* * *

Zavřel dveře s nečekanou razancí a otočil klíčkem, aby zamknul. Sledoval mě s pohledem divoké šelmy, jež právě zahnila svoji kořist do kouta. Váhavě jsem ucouvla, když jsem spatřila ten hlad v jeho očích.

„Zvolila jsi tuhle možnost...“ přísahala bych, že zavrčel. „Neunikneš mi, ne dnes!“ došel až ke mně a pevně si mě přivinul k sobě. „To, co zažiješ se mnou, nemáš šanci zažít s nikým jiným. Dokonce ani Thomas nedokáže to, co dokážu já!“

„Ja-...jak to víš? Teda...jak víš, co dokáže Thom?“ vykoktala jsem rozrušeně.

Záludně se usmál. „Je mi to jasné!“ zašeptal roztřeseným hlasem. „Už jen z tvé reakce na moji přítomnost...“

Skousla jsem si spodní ret.

„Nebraň se... Vím, co tvé tělo chce... Vím, že po mně toužíš stejně tak, jako toužím já po tobě...“ zachraptěl mi do ucha žádostivým hlasem. „Nesmíš se tomu bránit!“

„Ale... Thom...?“

„Nemysli na něj!“ poručil mi panovačně. „Teď jsme jenom ty a já... Žádný Thom!“

Při snaze ucouvnout jsem se zarazila o jídelní stůl, čehož se rozhodl využít. Přistoupil těsněji ke mně, až mě na stůl položil. Přiklonil se, že byl obličejem pouhých pár centimetrů od mého. „Nebraň se tomu žáru...“ zašeptal tiše. „Nebraň se mně...“ jednou rukou mi vjel do vlasů a druhou si mou ruku položil kolem krku.

Aniž bych věděla proč, byla jsem jako očarovaná. Nedokázala jsem se mu bránit.

Pohled mi upíral do očí a stále šeptal nějaká slova, o jejichž významu jsem momentálně neměla ani páru. Levou rukou, kterou se zapíral o desku stolu, mi stále prohrabával vlasy a tou druhou mě hladil po mém levém boku. Pomalu, opravdu pomalu, téměř

nepostřehnutelně sjížděl rukou stále níž, až se dostal do půli mého stehna a mohl tak vykasat moji sukni. Zalapala jsem po dechu, sotva se jeho dlaň setkala s mojí holou kůží. Potěšeně se usmál a zákeřně pomalu mě začal na stehně hladit, dostávaje se stále výš.

Ve chvíli, kdy jsem věřila tomu, že už to nedokážu vydržet, jsem mu pohlédla téměř zoufale do očí. „Anthoxi...!“ zaúpěla jsem nešťastně.

Věnoval mi vítězný pohled. Rozepnutí a svlečení jeho kalhot byla otázka několika málo vteřin. A pak jsem ucítila, jak vstupuje do mého těla. Ta plnost se nedala ignorovat.

Slastné zasténání se mi vydralo z hrdla, aniž bych si to přála.

* * *

Pohladila jsem Thoma po tváři a zářivě se na něj usmála. „Drahoušku, nemysli si, že zapomenu, kdo vyhrál naši sázku...“ mrkla jsem na něj. „Takže večerí vaříš ty!“ políbila jsem ho.

Polibek mi začal pohotově oplácet, ale já jej ukončila dříve, než mě stačil k sobě pevně přimknout.

„Lásko, nemusíš se vůbec bát... Jak přijdu z práce, vezmu tě do naší oblíbené restaurace...“ odpověděl ledabyle a přitáhl si mě.

Po několika minutách strávených v pelechu už opravdu musel odejít. Sotva klaply dveře a ozval se motor jeho auta, přešla jsem opatrně k oknu a koukala schovaná za záclonou, jak odjíždí. Jakmile auto zmizelo za křižovatkou, zvedla jsem telefon a vytočila číslo, jež znám nazpaměť.

„Anthoxi? Už odjel...ano, můžeš přijít...“

* * *

„Asi bych měla Thomovi říct o nás dvou...“ oznámila jsem do ticha místnosti, když jsme s Anthoxem už jen mlčky leželi vedle sebe.

Jeho odpověď mě ale překvapila, čekala jsem něco, co by znázorňovalo protest.

„Ano, bylo by to nejlepší,“ odpověděl mi prostě.

„Jo, to bylo...“ dodala jsem a zhluboka se nadechla. „Nechci mu už lhát...“

„Vždyť mu nelžeš...“ namítl pohotově.

„Ale zapírám mu...“ zaúpěla jsem nesouhlasně. „Spím s tebou i s ním...“

„To on ví?“

„Ne...“ vydechla jsem.

* * *

Došla jsem na místo, kde jsme si Thomem dali sraz, než půjdeme do restaurace. Čekala jsem chvíli, než se objevil. S nadšeným výrazem v obličeji mne objal a věnoval mi láskyplné políbení, ale zarazilo ho, že jsem se tak rychle odtáhla.

„Děje se něco, lásko?“ zeptal se mírně zmateně.

Sklopila jsem pohled. „Víš, Thome, děje...“ vykoktala jsem tiše.

Netrpělivě mě posadil na lavičku a sedl si tak, aby mi viděl do očí.

Zaváhala jsem.

„Asi...“ načala jsem větu, „bys měl něco... vědět...“

„Co?“ znejistil.

„Já...“ hledala jsem vhodná slova. „Už delší dobu spávám i s Anthoxem!“ vyhrkla jsem na rovinu.

Zalapal po dechu.

Vhrkly mi slzy do očí, ale zamrknáním jsem je zahнала.

„Co to znamená mezi námi?“ zeptal se po delší chvíli tíživého ticha.

„Asi nic...“ odpověděla jsem s pokrčením ramen. „Chci být s vámi oběma...“

* * *

„Jak si to představuješ?“ zeptal se mě Anthox.

„Co konkrétně?“ podívala jsem se po něm a pokračovala v rozčesávání vlasů.

„To budeš žít dál Thomasem a zároveň spávat se mnou?“

„Ano...“ odpověděla jsem vyrovnaně, protože je to přesně to, co chci.

„K sakru! Casie, zamiloval jsem se do tebe, řekl jsem ti o tom! Ale nelíbí se mi, že budeš s ním i se mnou!“ udeřil pěstí o stůl.

Pousmála jsem se při pohledu na ten kus nábytku. „Vzpomínáš...?“ kývla jsem ke stolu.

Pokusil se o uklidnění. „Ještě abych zapomněl...“ zavrčel již poměrně klidněji.

* * *

Thom mě pohladil po tváři a věnoval mi něžné políbení. „Lásko?“

„Hm?“

„Už ses nějak rozhodla?“ zeptal se mě.

Překvapeně jsem zamrkala. „Co sakra máte s tím rozhodováním se? Je to můj život, je to moje věc, s kým chci být... a já chci být s oběma!“

„Tak to ale nechodí, Casie, musíš si vybrat jen jednoho...“ zašeptal tiše.

Co s tím mají? Nechci se rozhodovat!

„Nechci jen jednoho z vás...“ odporovala jsem. „Chci vás oba...“

Zavrtěl hlavou. „Nechápeš to...“ zamumlal.

* * *

Současně se na mě oba podívali a zůstali mi pohledem viset na rtech. Nervózně jsem přešlápla z nohy na nohu, poškrábala se na krku, což dělám vždy, když nevím co říct, a skousla jsem si spodní ret.

Mlčela jsem.

Půl minuty... minutu... druhou... třetí...

A oni pořád čekali na odpověď.

„Tak, Casie!“ zaúpěl zoufale Anthox. „Vymáčkni se! Koho z nás dvou miluješ?“

Copak jsem mohla odpovědět, aniž bych dokázala ublížit?

Oba pro mě znamenali hodně, oba jsem měla strašně moc ráda... ale koho víc?

„Thome?“ vypadlo ze mě bez rozmyslu.

„Ano?“ odpověděl. V jeho hlase jsem zaslechla náznak naděje.

Sevřela jsem ruce v pěst. Tohle bolí! I mě! „Je... mrzí mě to...“ odmlčela jsem se a sklopila pohled. „Ale... Anthox pro mne znamená víc...“

A pohled na jeho vzdalující se záda...

Tohle jsem nechtěla. Takhle ublížit někomu, kdo pro mě tolik znamenal...

Ale je tu ještě Anthox...

* * *

2. kapitola

„Už dost!“ zaúpěla jsem.

Široce se usmál. „Jen pokračuj, má krásko, chci víc tvých vzpomínek!“

Začala jsem ruce v pěst, až jsem si zaryla drápy do kůže na rukou. Hlavou mi vířilo tisíce představ, jak ho zabít a sama nepřijít k úrazu, ale jak mám něco takového podniknout, když mi je znemožněna přeměna?!

Začal se smát. „Jaká to nepříjemnost, když se nemůžeš proměnit, vid’?“

Věnovala jsem mu opravdu hodně ošklivý pohled. Ano, má pravdu, nemůžu se proměnit, protože mi dal místo vína nějaký lektvar, který mu namíchala čarodějnice, sídlící dva bloky odtud. V překladu, kdybych dokázala pohledem zabíjet, v tu chvíli by byl po milionté po smrti!

„Takovou dobu jsem snil o tomto okamžiku...“ řekl tišeji, ačkoli je jeho výraz v té krásné tváři plný vzteku a nenávisti.

Proč? Dobře no, možná vím proč...

„Hodláš mě zabít?!“ vyhrkla jsem bez rozmyslu.

„Budu-li muset a uznám-li to za vhodné, proč ne?...“ pokrčil rameny a prohlédl si mě odměřeným pohledem. „Kdo by to kdy

řek, že mocná Casie jednou přede mnou bude takto ležet a čekat na mé rozhodnutí?“ poznamenal.

Částečně zhojené rány mi už umožnily se posadit, aniž bych cítila příliš velikou bolest. „Kdo by kdy věřil, že se z tebe vyklube takový hajzl?!“ zavrčela jsem vztekle.

„Nikdo,“ odpověděl klidným hlasem. „Ale to byl účel, má drahá. Za to mně je placeno.“

Zalapala jsem po dechu. „Ty mi tu chceš říct, že tě celou dobu někdo platil za to, že si se mi zapletl do života?!“ udeřila jsem pěstí do podlahy. „Že jsi mi celou dobu lhal?!“

„Ne jenom já jsem lhal...“ odpověděl tiše.

Na okamžik se zadíval do země, ale pak mi upřel pohled do očí, aby dokázal vyvolat určité vzpomínky, které se dle jeho názoru nyní hodily.

* * *

Tiše jsem odemknula dveře a vešla jsem do bytu. Celou dobu jsem se snažila nebýt postřehnutá. Marně.

Anthox rozsvítil světlo a významně se na mě zadíval, opíraje se o futra dveří. „S kým jsi byla?“ zeptal se mě narovinu.

Zaváhala jsem a snažila se vymyslet nějakou vhodnou výmluvu, která by její uklidnila. „Byla jsem s holkama ze základky...“ odpověděla jsem bleskově.

„Od kdy holky ze základky používají pánské parfémů? Konkrétně stejnou značku, jakou mívá Thomas?!“ zamračil se a změřil si mě rozčileným pohledem.

Zatvářila jsem se jako svatoušek. „Potkala jsem ho v té hospodě. Objal mě. To snad není zakázáno, nebo ano?!“ zpřísnila jsem hlas.

„Sakra, Casie, přestaň mi lhát! Víím, žes byla u něj!“ rozkřikl se na mě.

„Co na mě křičíš? Copak můžu za to, že jsem ho tam potkala?!“ osopila jsem se po něm a zatvářila se hodně trucovitě.

Mě hloupou však nenapadlo, že by ze mě měl být cítit kouř a pach hospody, který dokáže pestrě charakterizovat i kdokoli jiný, kdo nemá tak vytrénovaný nos, jako mají vlkodlaci.

* * *

Přitulila jsem se k němu a s radostí vnímala, jak jeho nahé tělo hřeje to mé. Přivřela jsem slastně oči, když mi prsty prohrabával vlasy, a oddávala jsem se jeho něžným slovům, dokud nezměnil téma.

„Víš Anthox, že jsi u mě?“

„Ale ano, ví...“ odpověděla jsem bez sebemenšího zaváhání a v duchu sebe samotnou kárala, že opět lžu.

„A to mu nevádí, že spíš i se mnou?“ zeptal se mě a zadíval se mi do očí.

„I kdyby, tak má smůlu. Hájila jsem tě tím, že jsi taky vydržel snášet vědomí, že když jsem žila s tebou, spávala jsem i s ním...“

„To je taky pravda...“ přikývl Thom.

Samozřejmě, že Anthox netuší, že se s Thomem scházím dál. On by to tak v klidu jako tenkrát Thom nepřijal

* * *

„Casie?“ ozval se z chodby Anthox, sotva zavřel dveře.

Leknutím jsem upustila mobil. Ten spadl na podlahu a vypadla z něj baterka. „Tady jsem!“

Přišel za mnou do ložnice. „Snad jsem tě nevyděsil...“ poznamenal. „Jen jsem si nebyl jistý, že jsi doma...“

„Nic se neděje, miláčku, mě nemůžeš vyděsit...“ zamumlala jsem s úsměvem.

Netvářil se však zrovna spokojeně. „Lásko, musím na týden odjet. Nevím, proč mi to oznámili dnes, když odjíždím zítra ráno, ale... nedali mi příležitost se k tomu vyjádřit a prostě musím,“ podíval se mi do očí v tiché omluvě.

Věnovala jsem mu soucitný úsměv. „Nevadí... Já to tady nějak bez tebe zvládnou, drahý...“ slíbila jsem tiše.

„Toho se nebojím...“ přiznal. „větší starost mi dělá to...“ odmlčel se, „že se nechutně blízko tebe točí Thomas,“ dořekl.

Povzdechla jsem si. „Anthoxi, zlato, nemusíš mít obavy. Thomasem si maximálně tak dobře popovídám,“ odpověděla jsem přesvědčivě.

* * *